

Liesl Robbin Shurtliff

Gebaseerd op een waargebeurd verhaal

De beslissing over de jojo

*'Met een zachte stem, zo spreekt de Geest tot mij'
(naar Children's Songbook, 106).*

Lea en mama waren bijna klaar met winkelen. Toen stond mama stil om naar wat kleren te kijken.

'Het duurt maar enkele minuten', zei mama.

Lea zuchtte. Wanneer mama 'enkele minuten' zei, waren dat er soms wel twintig!

Lea zag een schap met speelgoed vlakbij. Ze bladerde door een kleurboek en liet daarna enkele keren een bal stuiten. Maar dat verveelde al snel.

Toen trok ze iets rond en glimmend tevoorschijn. Het was een jojo! Hij leek precies op de jojo die Oskar de week voordien naar school had gebracht. Tijdens de pauze had hij iedereen zijn coole trucjes getoond. Hij liet zijn jojo onder meer 'wandelen'

en een looping maken. Lea had hem gevraagd of ze het ook eens mocht proberen, maar Oskar had nee gezegd.

Lea stak haar vinger door de lus van het touwtje. Ze liet de jojo los en trok snel aan het touwtje zoals ze Oskar had zien doen. De jojo viel met een *klap* op de vloer. Ze probeerde het nog eens. Na enkele pogingen kon ze de jojo naar haar hand laten terugkomen! Als ze dat zo snel voor elkaar kreeg, kon ze waarschijnlijk alle trucjes leren die Oskar had gedaan.

Toen keek Lea naar de prijs. Ze fronste. Ze had verre van genoeg geld in haar spaarpotje thuis!

'Bijna klaar, Lea', riep mama.

Lea zuchtte. Ze wilde de jojo net terugleggen toen ze ineens een idee kreeg. De jojo was niet al te groot. Ze kon hem gewoon in haar broekzak steken en hem houden! De winkelier was niet aan het opletten. Niemand zou het ooit te weten komen. Ze kon hem voor altijd houden en nieuwe trucjes leren. En de kinderen op school zouden haar cool vinden.

Toen Lea naar de jojo in haar hand keek, werd ze benauwd en zenuwachtig. Haar handen werden zweterig. Ze hield de jojo steviger vast. Wat was dit slechte gevoel? Ze wilde dat het zou ophouden.

Toen herinnerde ze zich iets wat papa haar voor haar doop had gezegd.

'Na je doop zul je de gave van de Heilige Geest ontvangen', had papa gezegd. 'De Heilige Geest helpt ons goede beslissingen te nemen. Hij spreekt tot ons met een stille, zachte stem.'

'Hij zal tot me spreken?', vroeg Lea.

'Niet precies', zei papa. 'Het kan een gedachte zijn die je invalt. Of een gevoel in je hart.'

'Wat voor gevoel?'

'Het is voor iedereen anders', zei papa. 'Maar meestal, wanneer je iets goed doet, zal de Heilige Geest je een gevoel van rust en vrede bezorgen. Als er iets

gevaarlijks is, zal Hij je waarschuwen. En als je iets verkeerd doet, zal de Heilige Geest weggaan en dan ben je verward of ongelukkig.'

Lea keek naar de jojo. Ze wilde hem *dolgraag* hebben. Maar ze wist dat de Heilige Geest tegen haar zei dat stelen slecht was.

Lea legde de jojo terug op de plank. Zodra ze dat deed, kreeg ze een vredig, warm gevoel. Ze ging terug naar mama.

'Ik ben klaar', zei mama. 'Ben je zover?'

Lea glimlachte. 'Ja.'

Toen ze de winkel buitenstapten, voelde Lea zich zo licht en gelukkig als een zonnestraaltje. De jojo zou misschien voor een poosje leuk zijn geweest. Maar de Heilige Geest volgen, was iets dat ze *voor altijd* wilde doen. ●

De auteur woont in Illinois (VS).

Ik was op school eens een dictee aan het doen en mijn leerkracht noemde een woord waarvan ik niet wist hoe het gespeld werd. Ik raakte in paniek! En ik keek op het papier van mijn buur. Na de toets voelde ik me niet zo goed. Ik vertelde mijn mama dat ik had afgekeken. Ik wist dat het gevoel van de Heilige Geest kwam. Ik wist dat ik altijd naar de Heilige Geest moest luisteren.

Jonah J. (8), Idaho (VS)

